

[Ivar Nørgaard.] der er brug for af funktioner, og har taget konsekvensen af det.

Fremfor disse i almene vendinger holdte betragtninger om, at nu må man rigtigt nok passe på, og dette her er dog et skræmmende perspektiv, burde man gå ned på de konkrete områder og gennemføre den af mig flere gange omtalte funktionsanalyse. Kan man dog ikke snart komme i gang med at få analyseret de funktioner, der udøves af det offentlige? Jeg er enig med fru Dagmar Andreassen i, at denne perspektivplanlægning, sådan som dens skelet nu er opbygget, kan være et særdeles egnet udgangspunkt for at gå i dybden med det. Men det bliver et rent slag i luften, hvis man nøjes med at interessere sig for de generelle linjer, der er indeholdt i perspektivplanen. Man må gå ned i de konkrete områder, de konkrete departementer, styrelser, kontorer, hospitaler, skoler m.v., men også i sparekassers, bankers og forsikringssekskabers forbrug af arbejdskraft.

Jeg tror altså ikke, det vil lykkes den nuværende regering at overbevise ret mange mennesker om, at dette her skal tages seriøst, medmindre man også vil interessere sig for ressourceforbruget i den private sektor, og jeg vil spørge ministeren, om han ikke vil kommentere dette spørgsmål, for hvis den nuværende regering ikke har nogen vilje til at tage fat på dette problem, tror jeg som sagt ikke, det lykkes.

Jeg vil derfor slutte med at spørge ministeren: agter man ikke at følge denne plan op med en analyse af den private sektor? Agter man ikke at indgå i et samarbejde med det private erhvervsliv om at få kendsgerninger på bordet, så man både kan få konstateret, hvordan den øjeblikkelige situation er, og hvordan den forventede udvikling bliver? Den horisont, vi skal marchere hen imod, må jo bestå af andet end offentlig sektor. Da det var så skræmmende for arbejdsministeren, hvis denne del voksede, var det måske også fornuftigt at få analyseret den anden del, som arbejdsministeren gerne ser

bliver ved med at have samme størrelse eller måske oven i købet bliver forøget. Vil regeringen ikke tage anledning til at opstille en analyse af, hvordan de private sektorer i fremtiden tænkes at beslaglægge kapital og arbejdskraft, og en vis vurdering af, hvilke af disse formentlige udviklingstendenser der også ud fra et samfundsmæssigt syn er ønskelige og forenelige med den samfundsmæssige perspektivplanlægning?

Dagmar Andreassen: Det var jo interessant at høre, at hr. Ivar Nørgaard ligesom mente, at vi herinde bedre kunne kontrollere, om investeringer i erhvervsvirksomheder er hensigtsmæssige, end man kan gøre det ud fra det resultat, virksomhederne afkaster. Der var en ting, hr. Ivar Nørgaard fuldstændig glemte i sin tale: i det private erhvervsliv har man jo en målestok for, om en investering er rigtig, og viser det sig, at den ikke er det, prøver man på at lave det om, bl. a. ved at sælge nogle bygninger, som er for store eller uhensigtsmæssige. Hvornår har man dog set noget lignende ske inden for den offentlige sektor? Jeg er helt sikker på, at vi her aldrig får nogen bedre målestok for, hvornår en investering er rigtig, end man har dér, hvor der eksisterer konkurrence. At der så er nogle marginalområder, hvor det kan knibe, bl. a. inden for bankvæsenet, skal jeg gerne medgive hr. Ivar Nørgaard. Men med hensyn til helt store erhvervsinvesteringer er der ingen problemer, for det skal nok vise sig på resultatet ved årets slutning, om det var en god investering eller ej.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard: Jeg synes nok, det er lidt vel flot at karakterisere bankvæsenet som en marginalstørrelse, for netop bankvæsenet, forsikringsvæsenet og sparekassevæsenet, som jeg var inde på før, er jo områder, der beslaglægger en stigende del af arbejdskraftressourcerne, og dér har vi ikke den mulighed, fru Dagmar Andreassen omtalte, at vurdere det ud fra det gammelliberale synspunkt, om det giver et fint afkast, og om